

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622203213
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5622203213.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Brniakovej, v spore žalobkyne: H. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX, XXX XX H., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 950,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/47/2022-76 zo dňa 1. februára 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10Csp/47/2022-76 zo dňa 1. februára 2023 potvrdzuje.
- II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 950,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvá veta výrokovej časti) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (druhá veta výrokovej časti).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia 950,- eur, právnym dôvodom zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v účinnom znení. V žalobe uviedla, že dňa 23.11.2005 jej žalovaný ako veriteľ poskytol na základe zmluvy o úvere č. 7102639 spotrebiteľský úver. Dňa 27.10.2006 jej poskytol ďalší spotrebiteľský úver na základe zmluvy o úvere číslo 7103043. Napokon dňa 23.07.2007 jej poskytol spotrebiteľský úver na základe zmluvy o úvere číslo 7103491. Z dôvodu absencie zákonom stanovených obligatórných náležitostí boli uvedené úvery postihnuté sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Preto bola povinná uhradiť žalovanému len skutočne poskytnuté finančné prostriedky. Žalovanému uhradila finančné prostriedky značne prevyšujúce poskytnuté plnenie, čím došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Preto sa obrátila na Okresný súd Liptovský Mikuláš, ktorý viedol konanie pod spis. zn. 5C/49/2016. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 2863,98 eur, právnym dôvodom vydania bezdôvodného obohatenia, keďže spotrebiteľské úvery boli bezúročné a bez poplatkov. Súd tak deklaroval, že postupom žalovaného boli porušené jej práva spotrebiteľa. Preto jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa poukázala ďalej na to, že vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a preukazovať, nakoľko na vznik uvedeného práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného

finančného zadosťučinenia je primeranosť. Z dôvodu zneužitia jej slabšieho postavenia spotrebiteľa získal žalovaný majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík, v dôsledku čoho bola nútená obrátiť sa s ochranou svojich práv na súd, čo vyústilo do časovo aj psychicky náročných konaní, v ktorých bola vo vzťahu k žalovanému úspešná.

3. Žalovaný nevyužil svoje procesné a k doručenej žalobe sa nevyjadril a rovnako sa nezúčastnil nariadeného pojednávania, pričom svoju neprítomnosť ospravedlnil a súhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti.

4. Na podklade listinných dôkazov súd prvej inštancie dospel k ďalej uvedeným skutkovým zisteniam. Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022 bol zmenený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/49/2016-67 zo dňa 14.06.2016 tak, že žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.863,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 05.04.2016 do zaplatenia, vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá a žalobkyni bol priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa odôvodnenia rozsudku mal odvolací súd preukázané, že medzi žalobkyňou ako dlžníčkou a žalovaným ako veriteľom bola dňa 23.11.2005 uzatvorená zmluva o úvere č. 7102639, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 863,04 eura, dňa 27.10.2006 bola uzatvorená zmluva o úvere č. 7103043, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 995,81 eur a dňa 23.07.2007 zmluva o úvere č. 7103491, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 1.327,75 eur. V uvedených zmluvách o úvere absentovali zákonom vyžadované povinné náležitosti, a to údaj o RPMN, z ktorého dôvodu boli úvery poskytnuté žalovaným žalobkyni bezúročne a bez poplatkov. Žalobkyňa od žalovaného obdržala na základe zmluvy zo dňa 23.11.2005 sumu 863,04 eur a zaplatila 1.712,76 eur, na základe zmluvy zo dňa 27.10.2006 obdržala 995,81 eur a uhradila 1.876,16 eur a na základe zmluvy z 23.07.2007 obdržala 1.327,75 eur a uhradila 2.461,68 eur. Žalovaný sa preto na úkor žalobkyne obohatil celkovo o sumu 2.864 eur. Uvedený rozsudok Krajského súdu v Žiline nadobudol právoplatnosť dňa 31.08.2022. Z upovedomenia o ukončení exekúcie, vydaného dňa 05.10.2022 súdnym exekútorom JUDr. Jaroslavom Strakom v exekúcii vedenej pod spis. zn. 275EX 299/22, 15Ek/2529/2022, súd zistil, že dňa 5. 10. 2022 bolo ukončené exekučné konanie vedené vo veci oprávnenej H. L. proti povinnému POHOTOVOSTĽ, s. r. o., na vymożenie pohľadávky oprávnenej vo výške 2.863,98 eur, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.863,98 eur od 05.04.2016 do zaplatenia, priznanej rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš spis. zn. 21Csp/12/2022 mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa sa žalobou, doručenou súdu dňa 11.04.2016, o ktorej konanie bolo pôvodne vedené pod spis. zn. 5C/49/2016, domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.863,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 05.04.2016 do zaplatenia, ktoré vzniklo plnením zo zmlúv o úvere č. 7103491, č. 7103043 a č. 7102639, uzavretých medzi žalobkyňou a žalovaným, nad rámec poskytnutej sumy úverov, keďže v zmluvách absentoval údaj o RPMN. Okresný súd Liptovský Mikuláš vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 14.06.2016 tak, že žalobu zamietol, z dôvodu vzniesenia námietky premlčania žalovaným, ktorú považoval za dôvodnú. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom č. k. 7Co/302/2016-105 zo dňa 09.11.2016 rozsudok okresného súdu potvrdil. Uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018 bolo dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu odmietnuté. Ústavný súd SR nálezom č. k. III.ÚS/43/2020-48 zo dňa 12.05.2022 rozhodol, že základné právo žalobkyne na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018 porušené boli a uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.01.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením spis. zn. 7Cdo/96/2020 zo dňa 28.02.2022 rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 7Co/302/2016 zo dňa 09.11.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Súd prvej inštancie citujúc ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ďalej uviedol, že žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, keďže mal preukázanú jej dôvodnosť. Žalobkyňa sa žalovaného nároku domáhala právnym dôvodom zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia v súlade s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Medzi stranami sporu neboli sporné skutkové tvrdenia, teda nebolo sporné, že žalobkyňa ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnila porušenie práva ustanoveného zákonom, a to v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš pôvodne pod spis. zn. 5C/49/2016, v ktorom jej bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022 voči žalovanému priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, predstavujúceho sumu peňažných prostriedkov, ktoré zaplatila žalovanému nad rámec reálne poskytnutých úverov, keďže úvery, poskytnuté žalovaným žalobkyni, sa považovali za bezúročné a bez poplatkov. Medzi stranami

sporu taktiež nebola sporná výška žalobkyňou požadovaného finančného zadosťučinenia. S odkazom na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/127/2017 a na nespornosť skutkových tvrdení strán tak mal súd prvej inštancie za preukázané splnenie predpokladov, uvedených v ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 z. z. pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyňi, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľ sa voči žalovanému úspešne na súde domohla práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. 6. Zároveň preukázanú mal súd prvej inštancie aj primeranosť žalobkyňou požadovaného finančného zadosťučinenia, a to s prihliadnutím k celkovej výške bezdôvodného obohatenia, ktoré bol povinný žalovaný žalobkyňi vydať, celkovej dĺžke a priebehu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia (žalobkyňa sa domohla svojho nároku proti žalovanému až po dobe viac ako 6 rokov potom, ako musela v spore využiť mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, ako sa aj so sťažnosťou obrátiť na Ústavný súd SR), ako aj ku skutočnosti, že žalobkyňa sa svojho právoplatne priznaného nároku musela domáhať formou exekúcie, keďže žalovaný žalobkyňi získané bezdôvodné obohatenie ani napriek súdnemu rozhodnutiu nevydal. Súd prvej inštancie v tomto kontexte tiež poukázal na to, že počas celého obdobia trvania súdneho konania o jej žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne pretrvával stav majetkovej neistoty, pričom nemohla disponovať peňažnými prostriedkami, ktoré žalovanému nad rámec poskytnutých úverov zaplatila. Napokon súd prvej inštancie rozhodnutie o výške priznaného nároku odôvodnil tým, že výška požadovaného finančného zadosťučinenia nedosahovala ani tretinu priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

7. Citujúc napokon ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) súd prvej inštancie priznal žalobkyňi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s prihliadnutím na plný úspech žalobkyne vo veci.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podal v zákonom určenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný namietal naplnenie odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. K uplatneniu týchto dôvodov uviedol, že neuznáva žalobkyňou vznesený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Žalovaný zdôraznil, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Mal za to, že žalobkyňi finančné zadosťučinenie neprislúcha, keďže neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia, žalobkyňi nevznikla. Ako môže byť poskytnutá dlžníkovi (žalobkyňi) právna ochrana, keď sám je ten, kto ako prvý porušil svoje povinnosti, keďže si neplnil záväzky, ku ktorým pristúpil.

10. V ďalšom žalovaný produkoval svoj právny názor ohľadom výkladu ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., pričom uviedol, že toto ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške, je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť tej ktorej strany, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Na právny vzťah, ktorý vznikol na základe zmluvy sa aplikujú ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) ako predpisu lex generalis vo vzťahu k zákonu č. 250/2007 Z. z. ako predpisu lex specialis. Z uvedeného vyplýva, že na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia sa primerane vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa OZ. Potom, ak osobitný právny predpis, ktorým je zákon č. 250/2007 Z. z., neupravuje výšku finančného zadosťučinenia, v prípade vzniku nemajetkovej ujmy, je súd povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 OZ. Žalovaný zároveň odmietol vyjadrenia žalobkyne, ktoré mali evokovať stav, že jej spôsobil svojím konaním nemajetkovú ujmu, a preto pri posudzovaní svojho konania žiadal dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych a európskych predpisov (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004).

11. Žalovaný vyjadril názor, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne bolo za účelom zabezpečenia spravodlivosti potrebné prihliadať na osobitné okolnosti prípadu, a to konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu strán, ako aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha zaplatenia finančného zadosťučinenia napriek

tomu, že sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru; nemala k nim žiadne výhrady a zaviazala sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojim podpisom na zmluve ďalej prehlásila, že si zmluvu prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Uzavretie zmlúv nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie majetku žalobkyne a jej vlastníctva. Žalobkyňa si bola vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv, a preto dobrovoľne uhrádzala všetky splátky. Žalovaný mal za to, že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Niet pochyb o tom, že žalobkyňa je priemerným spotrebiteľom v zmysle judikatúry Európskeho súdneho dvora. V dôsledku toho nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobkyne, ktorá bola pri uzavieraní zmluvy dobre informovaná, avšak ľahostajná. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia.

12. Žalovaný mal za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi ním a žalovaným. Žalobkyňa ani nijakým spôsobom netvrdila a nepreukázala, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť voči nej. Svojím podpisom prejavila svoj súhlas s tým, že bola osobitne poučená o jednotlivých náležitostiach zmluvy. V konaní nepreukázala ani nevysvetlila, v čom má primeranosť finančného zadosťučinenia spočívať. Mali byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobkyňa utrpela nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu.

13. Žalovaný tak považoval za predpoklady priznania finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.: - porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi, - úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, - primeranosť zadosťučinenia, - zodpovedná osoba, - nemajetková ujma. Všetky uvedené predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo-právneho vzťahu. Dodávateľ (žalovaný) spotrebiteľa (žalobkyňa) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo-právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenie do predošlého stavu.

14. Žalovaný v súvislosti s uvedeným považoval finančné zadosťučinenie priznané žalobkyne za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce jej ľahostajnosť. Takto priznané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. Vo vnútroštátnom prostredí môže byť teda vytvorený a aplikovaný vlastný model sankcionovania tak, aby bola možná náprava súladná s právnym poriadkom. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.

15. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

16. K odvolacím námietkam žalobkyňa primárne uviedla, že žalovaný neprípustne až v konaní pred odvolacím súdom použil prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, a preto by na

tieto nemal odvolací súd prihliadať (§ 366 CSP). K podmienkam vzniku práva spotrebiteľa podľa ust. § 3 ods. 5 veta posledná zákona č. 250/2007 Z. z. uviedla, že v tomto ustanovení zákona je koncipovaná základná právna úprava vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. V tejto jednej vete je sústredená pozornosť na 4 základné podmienky pre vznik nároku spotrebiteľa, ktorých splnenie by mu mali garantovať úspešné uplatnenie práva na finančné zadosťučinenie na súde po voľnej úvahe súdu o jeho výške. Týmto podmienkami sú: 1. žalobca musí mať postavenie spotrebiteľa, 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona č. 250/2007 Z. z. alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, 3. spotrebiteľ musí porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde, 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Ako vyplynulo z napadnutého rozsudku, všetky uvedené podmienky boli naplnené. Žalovaný akoby vôbec nepochopil koncept nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a jeho argumenty nemajú oporu ani v tomto ustanovení ani v rozhodovacej praxi súdov nižšieho či vyššieho stupňa zaoberajúcich sa týmto typom nároku.

17. V ďalšom žalobkyňa namietala, že žiaden právny predpis nikde nedefinuje ako podmienku vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie skutočnosť deklarovanú žalovaným, že porušenie práva nie je už možné napraviť inak. Uvedené si žalovaný buď iba domyslel alebo prebral z právneho ustanovenia, ktoré na daný právny vzťah nie je možné aplikovať a ktoré upravuje odlišný nárok z iného záväzkového vzťahu. Argumentácia žalovaného nápadne navodzuje dojem o výklade právnych noriem, ktoré však s prejednáványm prípadom nesúvisia. Rovnako za zavádzajúcu považovala žalobkyňa argumentáciu žalovaného, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Účelom ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je odradiť podnikateľov od porušovania práv spotrebiteľa (preventívna funkcia), ako aj potrestať za už dokonané porušenie spotrebiteľských práv (sankčná funkcia). Podanou žalobou sa nedomáha vydania bezdôvodného obohatenia ako sa snažil navodiť žalovaný. Tieto dva inštitúty sú oddelené a samostatné a nemožno ich zlučovať. Primeraným finančným zadosťučinením dochádza k dovŕšeniu ochrany spotrebiteľa. Ďalej žalobkyňa namietala, že pre vznik žalovaného práva podľa toho času účinného znenia ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. (ktoré bolo potrebné aplikovať aj v súdenom prípade) nie je nutné preukazovanie vzniku akejkoľvek ujmy spotrebiteľa. Napriek tomu žalobkyňa produkovala tvrdenia, že ako spotrebiteľka utrpela ujmu minimálne v psychickej rovine, a to neprimeranou záťažou spôsobenou nezákonným postupom veriteľa, ktorý jej predložil zmluvy o spotrebiteľských úveroch v rozpore so zákonom, zneužíval svoje silnejšie postavenie, vykonával jej zrážky zo mzdy, na ktoré nemal nárok, čím výrazne narušil jej ekonomickú a majetkovú stabilitu aj jej rodiny. Bola nútená sa s ochranou svojich práv obrátiť na príslušný súd za účelom poskytnutia súdnej ochrany. Celý tento zdĺhavý a náročný postup trvajúci roky bol pre ňu ako spotrebiteľku nesmiernou psychickou záťažou, ktorá napriek tomu, že ujma nie je v súčasnej právnej úprave jedným z definíčných znakov práva na primerané finančné zadosťučinenie, iba umocnila vznik a existenciu ňou uplatneného práva. Suma vo výške 950,- eur je vo vzťahu k porušeniu práv spotrebiteľa, dlhotrvajúceho procesu hájenia a následného uplatňovania jeho práv, ekonomickej a majetkovej neistote v dôsledku neprijateľného konania zo strany žalovaného, primeraná.

18. Žalovaný sa súčasne podľa žalobkyne celkom účelovo v odvolaní snažil vytvoriť dojem, že za jeho porušenie predpisov na ochranu spotrebiteľa nesie zodpovednosť spotrebiteľ. Toto tvrdenie vyznieva absurdne, a to najmä s prihliadnutím na množstvo súdnych konaní, v ktorých bol upozornený na zdržanie sa použitia nekalých obchodných praktík, neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách o spotrebiteľských úveroch, o povinnosti dodržiavať predpisy na ochranu spotrebiteľa a pod. Predmetné tvrdenia žalovaného by mohli mať svoje miesto v pôvodnom konaní, v ktorom sa dokazovali okolnosti uzavretia samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj opomenutie povinností zo strany veriteľa dodržiavať obligatórne ustanovenia vyššie citovaných právnych predpisov (okrem toho vzhľadom na skutočnosť „ex lege“ neplatnosti kogentných právnych noriem je odkaz na zavinenie žalobkyne bezpredmetný).

19. Žalovaný v odvolacej replike zásadne zotrval na svojej odvolacej argumentácii, pričom túto nijako nedoplnil.

20. Žalobkyňa odvoláciu dupliku nepodala.

21. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalovaného, keď žalobe vyhovel v celom rozsahu), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2

a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust.

§ 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

22. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

24. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Nesplnenie procesných podmienok odvolací súd nezistil.

25. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

26. Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila uplatnený nárok na finančné zadosť učinenie. Mal za to, že žalobkyni uplatnený nárok neprislúcha, keďže neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žalobkyni nevznikla žiadna ujma, naopak ona sama ako prvá v ich vzájomnom právnom vzťahu porušila svoje povinnosti, si neplnila záväzky, ku ktorým pristúpila. V kontexte tohto žalovaného prezentoval svoj právny výklad ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., v zmysle ktorého možno spotrebiteľovi priznať primerané finančné zadosť učinenie len v prípade, že mu vznikla nemajetková ujma a k porušeniu jeho práv došlo takým spôsobom, ktorý si vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia. Cieľom primeraného finančného zadosť učinenia je totižto dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Žalovaný zároveň prezentoval právny názor, že v prípade práva na primerané finančné zadosť učinenie je nutné aplikovať OZ ako normu *lex generalis*, konkrétne ust. § 13 ods. 3 OZ. S právnou argumentáciou žalovaného sa odvolací súd nestotožnil.

27. Odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosť učinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Je preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia

(z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, z ktorého pri svojom rozhodnutí vychádzal aj súd prvej inštancie a taktiež na ktorý poukázala aj žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného).

28. Z uvedeného v predchádzajúcom odseku tak potom vyplýva neopodstatnenosť právnych úvah žalovaného, keď ust. § 13 ods. 3 OZ nie je možné aplikovať vo vzťahu k ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ako normu *lex generalis* vo vzťahu k norme *lex specialis*. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že jedinou zákonnou podmienkou pre vznik práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Vznik tohto práva tak nie je možné viazať na preukázanie akejkoľvek ujmy vzniknutej spotrebiteľovi, a teda takáto ujma nie je predpokladom vzniku žalovaného nároku na poskytnutie primeraného finančného zadostučinenia, ako sa to snažil tvrdiť žalovaný v odvolaní. Rovnako vznik uplatneného práva nie je podmienený ani tým, že prichádza do úvahy len v tých prípadoch, kedy už nie je možné porušenie práva napraviť inak.

29. V súdenom prípade si žalobkyňa žalovaný nárok uplatnila na podklade toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod spis. zn. 5C/4/2016 a následne na Krajskom súde v Žiline pod spis. zn. 7CoCsp/24/2022 si úspešne uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 2.863,98 eur, ktoré žalovanému vzniklo na úkor žalobkyne jej plnením žalovanému v rozsahu sumy 2.863,98 eur. Žalobkyňa súčasne odôvodnila žalovaný nárok tým, že z dôvodu zneužitia jej slabšieho postavenia ako spotrebiteľa žalovaný získal majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík, v dôsledku čoho bola nútená obrátiť sa s ochranou svojich práv na súd, čo vyústilo do časovo aj psychicky náročných konaní pred súdom, na ktorom bola vo vzťahu k žalovanému úspešná. V danom prípade išlo o masívny zásah do jej majetkovej stability. Neobstojí tak námietka žalovaného, že žalobkyňa nijakým relevantným spôsobom neodôvodnila vznesený nárok na finančné zadostučinenie.

30. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022 vyplýva, že plnenie žalobkyne v rozsahu sumy 2.863,98 eur bolo plnením bez právneho dôvodu, keďže z dôvodu neuvedenia náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v troch zmluvách o úvere uzavretých medzi žalobkyňou ako spotrebiteľom (dlžníkom) a žalovaným ako dodávateľom (veriteľom) bolo potrebné považovať poskytnuté úvery za bezúročné a bez poplatkov, teda žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len zmluvne poskytnuté peňažné prostriedky (istinu spotrebiteľského úveru). Pokiaľ tak žalobkyňa nad rámec svojho peňažného záväzku vrátila žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky uhradila žalovanému sumu 2.863,98 eur plnila tak bez právneho dôvodu. V zmysle vyššie zmieneného uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016 si tak žalobkyňa proti žalovanému úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi, ako to má na mysli ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Potom už bez ďalšieho bolo možno uzavrieť (zhodne so súdom prvej inštancie), že došlo k naplneniu podmienok pre vznik žalobkyňou uplatneného nároku v súdnej veci, teda nároku na primerané finančné zadostučinenie čo do jeho základu.

31. Žalovaný v ďalšom v odvolaní žiadal, aby bolo pri rozhodovaní v súdnej veci prihliadané aj na to, že žalobkyňa sama v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Žalobkyňa prejavila vážnu vôľu vstúpiť do zmluvného vzťahu s ním, a túto nemožno zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa, bola si plne vedomá svojich záväzkov zo zmlúv a preto dobrovoľne uhradila všetky splátky. U žalobkyne tak nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na jej strane, ktorá bola dobre informovaná pri uzatváraní zmlúv, avšak ľahostajná. Takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadostučinenia. Pokiaľ ide o túto časť odvolacej argumentácie odvolací súd poukazuje na to, že prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (§ 149 CSP, teda aj skutkové tvrdenia podľa § 150 CSP), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v konaní pred súdom prvej

inštancie zostal úplne pasívny, k riadne doručenej žalobe sa napriek výzve súdu písomne nevyjadril a ani nevyužil právo zúčastniť sa nariadeného pojednávania vo veci, pričom svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil len nekonkrétne vysokou pracovnou zaneprázdnenosťou, ktoré tvrdenie ničím nepreukázal. Žalovaný tak svoje skutkové tvrdenia o priebehu kontraktačného procesu pri uzatváraní dotknutých zmlúv o úvere, ako prostriedky procesnej obrany, použil až v odvolacom konaní. Išlo tak o tzv. novoty v odvolacom konaní, pričom odvolací súd dospel k záveru, že tieto nemohli byť použité žalovaným až v odvolacom konaní, pretože neboli zjavne naplnené podmienky v zmysle ust. § 366 CSP. Je úplne zjavné, že uvedené skutkové tvrdenia sa netýkali procesných podmienok [písm. a)], ani vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu [písm. b)] a taktiež ani nimi nemalo byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [písm. c)]. Napokon je úplne zrejmé, že žalovaný musel mať vedomosť o všetkých ním tvrdených skutočnostiach už pred začatím konania v súdnej veci, a preto ich neuplatnil, hoc túto možnosť preukázateľne mal, v konaní pred súdom prvej inštancie len svojim zavinením (pasivitou v spore). V nadväznosti na to, odvolací súd nemohol prihliadať na skutkové tvrdenia žalovaného uvedené v podanom odvolaní. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd konštatuje, že skutkové tvrdenia žalovaného by ani neboli spôsobilé zvrátiť záver súdu prvej inštancie o naplnení podmienok podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o oprávnenosti základu žalovaného nároku na primerané peňažné zadosťučinenie. Je tomu tak z dôvodu, že súd (konkrétne Krajský súd v Žiline v rozsudku č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022) už právoplatne judikoval porušenie povinností zo strany dodávateľa (žalovaného ako veriteľa) uviesť všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. vo všetkých troch dotknutých zmluvách o úvere uzavretých medzi stranami sporu, čo bolo základom pre jeho rozhodnutie o priznaní bezdôvodného obohatenia žalobkyni voči žalovanému. Teda skutkové tvrdenia žalovaného neboli spôsobilé akokoľvek zvrátiť záver, že žalobkyňa úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod spis. zn. 5C/49/2016 a následne na Krajskom súde v Žiline pod spis. zn. 7CoCsp/24/2022 úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. a osobitnými predpismi, čo je jedinou podmienkou pre vznik jej práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Nad rámec už uvedeného, vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/24/2022-274 zo dňa 27.07.2022, tiež možno konštatovať nedôvodnosť tvrdení žalovaného, že žalobkyňa ako prvá porušila svoje zmluvné povinnosti, keď si neplnila záväzky, ku ktorým pristúpila. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobkyňa mala, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti všetkých troch poskytnutých spotrebiteľských úverov, povinnosť len vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky. Tieto aj v rámci dojednanej doby 12 mesiacov po ich poskytnutí vrátila, pričom všetky jej plnenia nad tento rozsah boli plneniami bez právneho dôvodu.

32. Žalovaný v ďalšom v podanom odvolaní namietal neprímeranosť súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia žalobkyni. To to považoval za poskytujúce ochranu a ospravedlňujúce ľahostajnosť žalobkyne. Takto priznané finančné zadosťučinenie nepovažoval za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé. Určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznanú výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla.

33. Ako už bolo vyššie uvedené, vznik akokoľvek ujmy spotrebiteľa nie je predpokladom vzniku práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. V individuálnych okolnostiach posudzovaného prípadu však môže byť vzniknutá ujma (či už materiálna, alebo nemajetková) jednou z okolností, na ktorú by mal pri určovaní výšky nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie konajúci súd prihliadať. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (odsek č. 14) riadne odôvodnil svoje rozhodnutie, pokiaľ ide o výšku priznaného nároku. Súd prvej inštancie prihliadal k celkovej výške bezdôvodného obohatenia, ktoré bol povinný žalovaný žalobkyni vydať, celkovej dĺžke a priebehu konania o vydanie bezdôvodného obohatenia (popísané v odsekoch č. 7 a č. 9 odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa sa domohla svojho nároku proti žalovanému až po dobe cca 6 rokov a 4 mesiace potom, ako musela v spore využiť mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, ako sa aj so sťažnosťou obrátiť na Ústavný súd SR), ako aj ku skutočnosti, že žalobkyňa sa svojho právoplatne priznaného nároku musela domáhať formou exekúcie (popísané v odseku č. 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku), keďže žalovaný žalobkyni získané bezdôvodné obohatenie ani napriek súdnemu rozhodnutiu nevydal. Súd prvej inštancie v tomto kontexte tiež poukázal na to, že počas celého obdobia trvania súdneho konania o jej žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne pretrvával stav majetkovej neistoty, pričom nemohla disponovať peňažnými prostriedkami, ktoré žalovanému nad rámec poskytnutých úverov zaplatila. Napokon súd prvej inštancie rozhodnutie o výške priznaného nároku odôvodnil tým,

že výška požadovaného finančného zadostučinenia nedosahovala ani tretinu priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Je teda zrejme, že súd prvej inštancie prihliadal na individuálne okolnosti posudzovanej veci a na podklade týchto dospel k záveru o primeranosti výšky žalobkyňou uplatneného nároku. S týmto posúdením sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd. Je zrejme, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je vo svojej podstate duplicitným priznaním nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, ani náhradou materiálnej škody. Zároveň odvolací súd poukazuje na neopodstatnenosť snáh žalovaného vyjadrených v dôvodoch odvolania, kedy žalovaný bagatelizoval porušenie jeho povinností podľa zákona č. 258/2001 Z. z. Až absurdne vyznieva jeho obrana, ktorá spočívala len na tom, že žalobkyňa vstupovala do právneho vzťahu s ním na podklade vážnej a slobodne prejavenej vôle, avšak ľahostajne, bez vlastného úsudku, v konečnom dôsledku bezhranične dôverujúc v súdnu ochranu. Koncept právnej ochrany spotrebiteľa je, či už vo vnútroštátnom alebo úniijnom práve, totiž budovaný práve na základe skutočnosti, že spotrebiteľ vstupuje do právnych vzťahov s dodávateľom ako slabšia zmluvná strana, keďže profesionálne skúsenosti pri kontraktáčnom procese výrazne zvyhodňujú dodávateľa oproti spotrebiteľovi. Práve z tohto dôvodu zákon ukladá dodávateľovi rôzne povinnosti, aby sa tak vyrovnal uvedený nerovnovážny vzťah medzi spotrebiteľom na jednej strane a dodávateľom na strane druhej. Ako už bolo niekoľkokrát uvedené, práve žalovaný ako dodávateľ svoje povinnosti podľa predpisu na ochranu spotrebiteľa porušil.

34. V nadväznosti na uvedené dospel odvolací súd k záveru o neopodstatnenosti odvolania žalovaného, nezhliadol žalovaným tvrdené odvolacie dôvody (keďže súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci), a preto napadnutý rozsudok tak v meritórnom výroku (prvá veta výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie), ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania (druhá veta výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie) ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže žalobkyňa mala v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].